

JORDAN STEPHANIE GRAY

TRADUCERE DE MARIA ADAM

„O poveste
romantică, întunecată
și seducătoare!
Dar ai grijă, această
carte mușcă!”

STEPHANIE GARBER

BITTEN

O PROMISIUNE DE SÂNGE

LEDA
EDGE

JORDAN STEPHANIE GRAY

BITTEN

O PROMISIUNE DE SÂNGE

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

LEDA
EDGE

1

IN SEARA ASTA E LUNĂ PLINĂ.

Atârnă pe cerul întunecat ca un solz de sirenă, strălucind intens asemenea unei lumânări aprinse în beznă. Privesc în sus și-mi șterg fruntea transpirată cu brațul deja lipicios. Căldura de început de septembrie din St. Augustine e năucitoare. Te simți de parcă te-ai îneca pe uscat. Cu fiecare respirație, am senzația că umiditatea îmi umple plămânii, iar luna aceea spectrală nu reușește să mă facă să uit că fierb de vie.

O s-o omor pe Celeste!

Fundul îmi amortțește pe marginea tăioasă a treptei de la veranda ei în timp ce ea fuge prin spatele casei ca să ia nu știu ce surpriză. N-am idee ce e sau de ce ar fi nevoie de așa ceva când trebuia deja să fim în drum spre cinema. Tata m-a lăsat aici când a plecat la muncă, și abia avem timp să comandăm floricele înainte de trailere.

— Pot măcar să te ajut? strig după ea, frustrată.

Nu-mi răspunde decât sunetul televizorului părinților ei, dinspre care se revarsă, prin ferestrele întredeschise, hohotele de râs de la un serial de comedie.

— Mă mănâncă țânțarii de vie, mormăi, izbind aerul ca să alung doi țânțari prea entuziaști.

Insectele dispar odată cu briza caldă, iar eu mă ghemuiesc, încolăcindu-mi brațele în jurul genunchilor și așteptând. Greierii

țârâie. În depărtare se aude un claxon. Scot telefonul să dau puțin scroll, dar îl las iute deoparte cu un oftat nerăbdător. Oricare ar fi surpriza, durează o veșnicie, și sigur vom întârzia la...

O cracă se rupe lângă mine.

Încrunată, mă întorc spre zgomot, dar în colțul acela al curții nu văd decât un lămâi singuratic. Luna aruncă umbre lungi în spatele lui.

— Alo? șoptesc, mijind ochii spre umbre.

Nu-mi răspunde nimeni. Normal! Veverițele nu vorbesc.

Clatin din cap, încercând să ignor furnicăturile de pe ceafă.

— Celeste, trebuie să plecăm...

Se întoarce în grabă, ascunzând „surpriza” sub un prosop vechi de plajă. Buclele albastre precum cobaltul îi fâlăie în vânt.

— Știu că ești obsedată de control, dar încearcă să ai puțină răbdare! Aproape am terminat.

Urcă în fugă treptele și intră în casă. Părinții țipă la ea că a trântit ușa, dar nu pare să-i pese. Odată ce Celeste Ward își pune ceva în cap, e de neoprit.

Știu bine asta. La urma urmei, așa a început prietenia noastră: în clasa întâi, a venit glonț la mine, m-a tras de codițele încălcite pe care tata mi le făcuse stângaci în dimineața aceea și mi-a spus că o să fim surori, fie că vreau, fie că nu.

Nu știu de ce m-a ales pe mine, dar până atunci nu știam ce înseamnă prietenia adevărată. Iubirea lui Celeste e necondiționată și desăvârșită. Și merită să stai singură sub o lună plină cât timp ea își vede de planurile ei, *oricare* ar fi acestea.

— Aproape gata! strigă din spatele ușii.

Îmi înghit replica usturătoare care-mi vine pe limbă. Pentru că Celeste nu râde niciodată de faptul că, pentru tata, cina înseamnă niște nacho băgați rapid la microunde, acompaniați de urletele alertelor de poliție date prin stație. Iar eu nu râd de faza ei cu furatul din magazine prin care a trecut în gimnaziu. Îmi aduce la prânz mâncarea rămasă de la mama ei, iar eu mă asigur

că evită orice magazin Target pe o rază de 50 de kilometri. Ea stă în primul rând la meciurile mele de volei, cu numărul meu pictat pe obraz, iar eu port ruj negru și dresuri rupte la concertele ei preferate.

Așa că, deși *aș vrea* să sar, să dărâm ușa și s-o târăsc la mașină de părul într-o nuanță electrică, mă forțez să spun dulce și deloc pasiv-agresiv:

— Am comandat deja biletele la film.

Nu răspunde, și liniștea se așterne din nou. *Ciudat!* Greierii s-au oprit. Mă abțin cu greu să nu arunc o privire înapoi spre lămâi. E o veveriță. *Doar o veveriță.* Totuși, pielea mi se înfioară ca și cum m-ar urmări cineva.

Tocmai când mă pregătesc să mă ridic și să verific, Celeste apare din nou. Mă ajută să mă ridic, zâmbind larg, iar eu îi observ de aproape vânătaia mare și violet de pe gât, semnul unui sărut, lucru care-mi alungă toate gândurile despre veverițe carnivore.

— Poftim!

Ridică o farfurioară de porțelan drăguță și roz, cu fundițe pe margine și cu cea mai hidoasă tartă de noroi, făcută la repezeală, în mijloc. O lumânare aprinsă iese din grămada de pământ, iarbă și ghinde.

— La mulți ani, Vanessa!

Privesc farfuria încruntată. Surprinzător, nu pământul murdar mă derutează. Ci data.

— Ziua mea de naștere e abia marți. Te-ai grăbit.

— Știu! Îmi răspunde pe un ton cântat. Dar trebuie să sărbătorim acum! E vineri și, ce să vezi, chiar în seara asta e o petrecere mare pe plajă. Care erau șansele?

Genele lungi îi flutură într-un spectacol elaborat de nevinovăție, ca și cum n-ar fi plănuit totul încă din momentul în care m-a sunat și m-a implorat să ieșim în seara asta. Dacă n-aș iubi-o atât de tare, i-aș smulge maioul pe care mi l-a împrumutat și aș strânge-o cu el de gât.

— Nu!

Coboară farfuria un pic și își lasă buza în jos, prefăcându-se supărată.

— Vanessa Hart...

— *Nu!*

— ...nu faci 17 decât o dată. Trebuie să sărbătorești. Și ce mod mai bun decât cu alcool cald pe plajă, înconjurată de 60 dintre cei mai apropiați prieteni ai tăi?

Îmi tremură colțul gurii într-un zâmbet abia reținut.

— N-am nici măcar 5 prieteni.

— Cu atât mai mult! zice și își aruncă părul peste umăr. Dar am fost invitate, Vanessa, iar o invitație e practic o promisiune că vei avea cea mai reușită noapte din viața ta, la naiba!

Lumânarea arde între noi, mai tare, mai strălucitoare. Ceara violet curge peste capetele unor pădii. Fix aceeași nuanță de violet ca a șuvițelor din părul meu. Cu adevărat imposibil s-o urâsc!

— Data trecută când am ieșit, îi spun, ai băut aproape o sticlă întreagă de tequila și te-ai întors acasă fără chiloți.

— Asta a fost cu ani în urmă! râde Celeste.

Râsul îi e moale ca o pană, dar cu o înțepătură ascuțită la mijloc, cât se poate de tipic pentru prietena mea. Atât de familiar, încât aș putea să-l desenez pe cer.

— A fost acum două nopți, zic, dându-mi ochii peste cap. Nu mă mai târăști în escapadele tale picante.

— Acum vorbești ca Brenda, Vanessa.

Arățătorul ei cu unghia dată cu oă arată spre ușa de la intrare vopsită în albastru-închis, care are un aer amenințător.

— Brenda, adică mama mea, al cărei hobby preferat e merul la biserică urmat de cumpărături la Costco. Împlinești 17 ani. Chiar nu vrei să trăiești puțin?

Iau farfuria de la ea, dar nu mă lasă să suflu în lumânare. În schimb, o acoperă cu mâna.

— Știi că ai urât ultima petrecere la care am fost și că socializarea te transformă practic într-un analist de risc extrem – cu un fund mișto, totuși –, dar ascultă-mă!

Îmi prinde bărbia cu mâna cealaltă și mi-o înclină până mă face s-o privesc în ochi.

— Într-o zi, o să lucrezi într-un birou superb, cu vedere la ocean, și o să ai cel mai sexy soț din lume și doi copii adorabili. O să-ți petreci weekendurile la cursuri de gătit și o să comentezi filmele noi între turele lui la spital...

— Doar ca să clarific, viitorul meu soț e doctor?

— Chirurg cardiolog. Și model cu jumătate de normă, îmi explică ea cu un zâmbet, apoi continuă: O să ai viața visurilor tale, iar pentru mine o să fie un coșmar să te pierd în favoarea suburbiilor. Dar deocamdată – doar în seara asta – ești tânără, sexy și ai aproape 17 ani. Nu irosim seara asta de vineri pe floricele cu un plus de unt. Mergem la petrecerea lui Max Cayden, iar tu o să-ți înfigi limba direct în gâtul lui.

O, Doamne! Mă străbate un fior și îmi mușcă buza.

— N-ai zis că e petrecerea lui Max.

Zâmbește viclean.

— Aha, acum te-am prins, nu-i așa, scorpion ce ești?

Roșesc brusc, amintindu-mi momentul în care Max m-a ajutat să mă ridic de pe jos în timpul unui meci de volei. Alunecasem pe parchet după un serviciu prost – din vina celeilalte echipe –, iar el era pe margine. A fost destinul divin că mi-a întins mâna. Și hormonii trădători care m-au făcut să nu mai prind niciun punct tot meciul. Nu a fost corect că ochii lui erau atât de albaștri. De fapt, a fost extrem de derutant!

Iau farfuria din mâinile lui Celeste și mă dau câțiva pași în spate, până mă lovesc de mașina ei. Sprijinindu-mă de aceasta, închid ochii, și oftatul iese ca un verdict. Nu pot să merg la o petrecere dată de Max. O să mă fac de râs. Chiar dacă în fața lui Celeste sunt încrezătoare – pretențioasă, încăpățânată, adesea obsedată

de control și pe deplin eu însămi –, în fața unui băiat pe care abia îl cunosc nu pot să fiu la fel. Nu pot să fiu eu în fața lui *Max*.

Celeste se sprijină de capota galbenă a bătrânului său Volkswagen Broscuță.

— Nu mai suport încă un an în care ți-e frică să alergi după ce-ți dorești cu adevărat. Ești atât de... plină de *viață*, Vanessa! Dacă măcar ai lăsa pe altcineva în afară de mine și fetele din echipa de volei să vadă asta! Apoi, mai puțin blând, spune: O să faci sex chiar dacă e ultimul lucru pe care îl pun la cale în viața asta. Iar dacă dorința ta e să faci sex cu Max, atunci așa să fie!

Mă întorc spre ea cu o grimasă.

— Grant...

— Grant Austin nu se pune și nu trebuie să-ți amintesc de ce. Sau poate trebuie, și totul începe doar cu văr...

— Bine! izbucnesc, ridicând farfuria cu tortul de noroi în față ca să-mi ascund obrajii din ce în ce mai roșii. Bine, o să merg la petrecerea aia stupidă a lui Max dacă promiți că nu mai rostești niciodată cuvintele astea!

— Ha! Am câștigat!

Zâmbește larg și-mi atinge șuvițele violet din păr.

— Pune-ți dorința, ca să putem porni spectacolul! Am auzit că sora mai mare a lui Max s-a întors de la facultate și aduce băutură.

Mi se strânge stomacul de emoție. Alcool. Max. O petrecere. Trei lucruri la care n-am fost niciodată prea bună. Înghit în sec, și mi-aș dori să-mi pot șterge palmele umede de fustă.

— Sigur nu e o idee proastă?

— Te-aș îndruma eu vreodată pe un drum greșit? mă întrebă.

Ridic din sprâncene și replic:

— Chiloți lipsă și o sticlă întreagă de tequila? Mama ta aproape că te-a încuiat afară?

Râde de parcă n-are nicio grijă pe lume.

— Și n-a fost cumva cea mai tare noapte din ultima vreme? Hai, nu te răzgândi! Promit că nu-mi mai pierd chiloții!

Ochii ei căprui se întâlnesc cu ai mei și sunt așa de plini de speranță, încât nu pot să-i spun nu. Chiar dacă aș vrea. Chiar dacă nu sunt sigură că ar trebui să vreau. Dar, la urma urmei, nici nu contează. Celeste e ca Steaua mea Polară. Sau poate suntem mai degrabă precum constelația Gemenilor – două suflete în oglindă. Unde merge ea, merg și eu. Și unde merg eu, vine și ea. Mereu.

Arunc o privire la lumânarea care arde în continuare. Flacăra a ajuns deja la jumătatea lumânării, iar ceara violet pătează tortul de noroi, zugrăvind o imagine cu mult mai frumoasă decât înainte. În fiecare an din clasa întâi încoace – când tata a fost chemat la secție chiar de ziua mea și n-au existat nici tort, nici cadouri, doar o bonă enervată care m-a trimis direct la culcare –, Celeste mi-a făcut un tort de ziua mea din noroi, crenguțe și orice găsea prin curte. Obișnuia să mi-l aducă acasă după ore.

Anul ăsta e diferit totuși. Și dintr-odată, cu lumânarea proiectând umbre între noi, *mă simt* diferită. Mai matură, poate. Mai înaltă. De parcă aproape pot să văd peste gardul copilăriei, spre ceea ce urmează. Poate Celeste nu vrea același lucru, dar normalitatea – doi părinți, o casă cu gard alb și un program constant – e tot ce-mi doresc. Mama a plecat când eram atât de mică, încât nici nu-mi mai amintesc cum e să am pe cineva în afară de tata. În afară de tata și de Celeste. Și de câțiva polițiști de la secția lui. Și de câteva fete din echipa de volei. Sau de Grant Austin, vara trecută, pentru o lună.

Atât! Asta a fost întreaga mea lume, toată viața.

O mașină gonește pe stradă, luminând lămâiul din grădină. Nu e nimic acolo. Desigur că nu e nimic! Strânsoarea din stomac e din cu totul alt motiv, și poate Celeste are dreptate. Acum poate chiar sunt pregătită pentru altceva. Pentru ceva nou.

Celeste îmi prinde mâna și o strânge.

— Pune-ți o dorință, Vanessa!

Când închid ochii și suflu în lumânare, o fac.

Îmi doresc mai mult!

2

CELESTE E LA VOLANUL MAȘINII SALE. NE ÎNDREPTĂM SPRE petrecere. Vopseaua galbenă e mai mult rugină pe dinăfără, așa că părem o pată bronz mișcătoare în noaptea care se desfășoară peste Podul Leilor, în drum spre insula Anastasia.

St. Augustine are două fețe, ambele la fel de vechi și de bântuite. Partea de mijloc, de pe uscat, e plină de străduțe înguste, pavate cu piatră, cu tururi înfricoșătoare cu fantome, muzee cu pirați și un castel abandonat de multă vreme. Pe timpul zilei, orașul pare locul ideal pentru o vacanță: flori pastelate se revarsă peste zidurile roz, iar acoperișurile în stil spaniol umbresc piațetele. Dar noaptea simți cât de vechi e locul ăsta. E cea mai veche așezare europeană locuită continuu din Statele Unite – deși, sincer, asta nu prea contează, având în vedere că pământul era *deja* locuit de oamenii care au fost aici primii. Totuși, cred că asta explică de ce orașul e bântuit. Înainte de Plymouth, înainte de Jamestown, spaniolii au colonizat coasta asta. Orașul ăsta.

St. Augustine e o bucată de istorie sângeroasă ca oricare alta, și există destule firme care organizează tururi înfricoșătoare, gata să-ți ia banii ca să-ți spună toate poveștile.

Insula Anastasia e peste pod și e mai puțin cunoscută. Sigur, turiștii ajung și acolo, și nici tururile nu o evită complet. Dar când spui St. Augustine, nu te gândești la insulă. Nici la farul cu vârful roșu, nici la vilele renovate după fiecare uragan – mândre,

moderne, trântite pe o plajă veche de secole, de parcă provoacă următoarea furtună să dea ce-i mai rău.

Eu și Celeste nu mergem niciodată pe insulă. E locul unde stau copiii bogați, cei cu mașini luxoase și universități elegante pe coastă. Ei nu-și pierd timpul cu fetele de oraș ca noi.

Celeste bate de trei ori în volan când traversăm râul și ajungem pe insulă. Un fel de superstiție pe care probabil o să o ia cu ea în mormânt.

— Cinci minute, anunță și bagă alt CD, fără măcar să se uite la sistemul audio.

Muzica pornește tare, cu un bas care-mi zdruncină pieptul deja agitat.

— Ești gata?

— Gata să fac pe mine? Cu siguranță!

Îmi sprijin capul de geamul întredeschis, dorindu-mi ca aerul condiționat să facă mai mult decât să sufle căldură și praf.

— E doar o petrecere, Ness!

— Pentru tine, da! Tu ești regina petrecerilor. Ești amuzantă, fermecătoare, toată lumea te iubește. Eu... eu ajung să stau în colț și să vorbesc aiurea până pleacă toți.

Frânează brusc când dăm de un semafor roșu. Își întoarce capul spre mine așa de rapid, încât mă plesnește cu părul peste față. Se uită urât.

— Tu nu-i faci pe oameni să plece.

— N-am zis...

— Nu-mi pasă ce-ai zis. Eu am o relație foarte strânsă cu subconștientul tău, și uneori e un nenorocit. Tu nu alungi oamenii.

Lumina se face verde, dar Celeste nu apasă accelerația. Nici când mașina din spate claxonează. Doar mă fixează cu privirea. Fruntea i se încrețește, iar o picătură de transpirație i se prelinge pe nas până pe buzele trandafirii.

— Te iubesc, Vanessa!

— Și eu te iubesc! răspund fără ezitare.

Pentru că e adevărat. Ușor. Cel mai ușor lucru pe care l-am rostit vreodată. O iubesc pe Celeste ca și cum ar fi sânge din sângele meu. Poate și mai mult.

— Bine! Atunci, promite-mi că o să încerci să te distrezi! Să te lași dusă de val. Să fii distractivă.

— Când zici „să fii distractivă”, sugerezi că nu sunt deja.

— Păi... dacă pantoful uriaș ți se potrivește...

Își dă capul pe spate și râde ca un clopoțel, în timp ce îi trag una peste braț. În sfârșit apasă pedala.

— Mărimea 42 nu e gigantică. Ești tu prea pitică.

— Mai bine pitică decât Bigfoot.

Îmi trag geanta în poală și scot limba la ea.

— Te urăsc!

— Ba mă iubești!

Chiar o iubesc. Dar nu mai e nevoie s-o spun încă o dată, oricum n-ar auzi. Crește volumul muzicii până intrăm oficial în zona de poluare sonoră și începe să cânte cu voce tare versuri care n-au nicio legătură cu fundițele din păr sau cu sclipiciul de pe obraji. Dar așa e Celeste. Un haos cu straturi. Iar eu sunt...

— Două luciuri de buze, un pachet de gumă, un spray paralizant și un briceag elvețian din argint, primit de la un tată extrem de îngrijorat! urlu, enumerând conținutul genții mele până când dă volumul mai încet. A, și un baton cu cereale. Crezi că ne mai trebuie ceva?

Ridic batonul de marginea ambalajului mototolit. Celeste aruncă o privire spre el exact când cotește pe strada greșită.

— Suntem mai pregătite pentru apocalipsă decât pentru o ieșire relaxantă, zice ea.

— Vezi pe unde mergi! Plaja publică e mult mai încolo.

Îmi aruncă un zâmbet malefic.

— Cine a zis ceva de plaja publică?

Continuăm pe un drum îngust, umbrat de stejari înalți, și intrăm într-o parcare întunecată de lângă un far vopsit în alb și negru.

— Celeste! murmur, cu un gol în stomac.

Oprește motorul.

— Dacă îți spuneam dinainte, n-ai fi zis niciodată da.

— Ce s-a întâmplat cu o ieșire relaxantă? Nu putem face petrecere la far! O să pornească alarmele, o să vină poliția și o să ne bage la pușcărie înainte ca universitățile să apuce măcar să ne respingă!

— Zice fata care mângâie briceagul.

Îndes cu rușine briceagul în geantă și mă așez mai drept, refuzând să-mi desfăc centura chiar și când Celeste deschide portiera. Credeam că miercurea trecută, când ne-am dus la petrecerea lui Brooklyn Davies – tipul de care Celeste jură că nu e deloc interesată –, a fost apogeul nebuniei pentru ea. A băut, a fumat, a dispărut o oră într-o mare de oameni... Aia trebuia să fie limita.

— Sunt destul de sigură că asta e o infracțiune.

— În primul rând, începe Celeste, nu facem petrecere în far, doar în spate, lângă rampa pentru bărci. Tatăl lui Brooklyn lucrează aici. E pe deplin legal.

— A, și iată că apare din nou numele ăla! Acum îl urmărim pe Brooklyn? Credeam că Max organizează petrecerea.

— Max și Brooklyn, împreună.

— Nici măcar nu sunt în aceeași clasă.

— Deci îi cunoști deja orarul pe de rost? Știam eu că îți poți folosi puterile malefice. Imaginează-ți câte am realiza dacă ai avea puțin curaj!

Îmi smulge geanta și sare din mașină cu un chiot. Trânțește portiera, iar silueta ei delicată dispare imediat printre copaci. Mă reped după ea.

— Asta nu e ceea ce aș numi o zi de naștere reușită!

— Vreau să trăiesc, Vanessa! Vreau să fiu liberă!

Se răsuțește, cu brațele larg desfăcute.

— Te bagi sau nu?

Ezit. Un picior înainte, unul înapoi. Ar fi foarte ușor să mă întorc în mașină și să aștept să vină poliția. Ea ar fi prinsă, dar nu

pentru ceva ce n-ar merita. Pe de altă parte... mă gândesc la Max și la cum am suflat în lumânare.

Am dorit mai mult. Mi-am pus dorința pentru mai mult.

— Trăiește! zice ea, cu ochii scânteind. N-ai 17 ani decât o dată.

— Bine!

Fac un pas înainte.

— Dar, dacă se întâmplă ceva nasol, dau vina pe tine.

Celeste țișă de bucurie și mă trage după ea pe lângă clădirea farului, printr-o încurcătură de măracini, până găsim rampa de pe mal. Îmi azvârle geanta în piept, iar eu o strâng cu ambele mâini ca pe un colac de salvare în timp ce pășim pe terenul denivelat.

Locul ăsta seamănă cu momentul dintre somn și vis. Spațiul acela unde treci de la liniște deplină la o explozie de imaginație, gânduri și simțiri, fără să-ți dai seama că se întâmplă.

Podul de lemn scârțâie sub pașii noștri. E abandonat, ascuns sub crengile groase ale copacilor care foșnesc și acoperă zgomo-tul Atlanticului. Apoi ajungem la capătul podului.

Petrecerea începe, dar golul din stomacul meu nu dispere.

Trupuri transpirate umplu fiecare colț al spațiului deschis. Nisipul ne intră în pantofi și ne zgârie pielea. Aerul sărat e mai greu noaptea, ca o pătură care te acoperă. Seducător sub lumina lunii, cu reflexe aurii care dansează pe un ocean negru, fără sfârșit. Așezate pe lăzi frigorifice, butoaie de bere și scaune colorate de plajă, telefoanele luminează acolo unde nu ajunge luna, făcând totul să semene cu umbrele dintr-un caleidoscop.

La început, nu știu încotro să merg. Mă țin scai de Celeste, care desparte mulțimea de colegi ca și cum ar fi oceanul, îndreptându-se spre răcitoarele de pe mal. Nu se uită în jos când merge și nu se clatină nici când piciorul i se afundă în nisip. Merge drept,

cu bărbia sus și fața luminată de lună. Aș vrea să pot spune același lucru și despre mine.

Am mai fost la petreceri – focuri de tabără pe plajă, petreceri în casele unora –, dar niciuna ca asta. Niciuna atât de mare, de gălăgioasă, în care să simți că te îneci în mirosuri, sunete și lumini intermitente. Luminile desenează fețele colegilor mei, ale coechipierelor și ale unor puști pe care nu-i recunosc. Copii frumoși. Copii bogați, îmbrăcați din cap până-n picioare în branduri de lux. Umeri perfecți. Brațe lucrate. Și toți se întorc spre noi... ca și cum ne-ar privi.

Cu o reacție întârziată, aproape calc pe sandaia lui Celeste, doborându-ne pe amândouă. O roșcată în fustă mini de piele râde când mă redresez, iar stomacul mi se strânge când îmi dau seama că a văzut – că toți au văzut. Le simt privirile asupra noastră când Celeste ridică degetul mijlociu și mă trage mai departe. Iar eu nu știu unde să mă uit. Nu știu ce să fac. Corpul îmi pare străin și mai greu decât de obicei. Ar trebui să zâmbesc? Sau pare ciudat? Dacă mă încrunt, vor crede că sunt o scorpie? Dacă încep să mă mișc pe ritmul muzicii electronice care bubuie în urechi, o să arăt ca o fraieră? Sau o să arăt precum Celeste – o zână minusculă care plutește perfect pe muzică?

Creierul îmi e pe cale să explodeze, și, sincer, mi s-ar părea o variantă mai bună decât să fiu arestată. Celeste îmi strânge mâna ca și cum mi-ar citi gândurile. Pielea ei fierbinte îmi încinge aproape toți nervii. Aproape, dar nu pe toți.

— E ca la meciurile tale! îmi strigă. Cu 11 alte fete pe teren, tu ești mereu cea care controlează totul. Știi de ce?

— Nu! Încerc să-i răspund, dar iese ca un chițcăit.

— Pentru că acolo nu gândești. Exiști și atât.

Îmi dă la o parte o șuviță castanie de păr și netezește zona unde se amestecă șatenul cu movul.

— Corpul tău știe ce să facă. Nu-l mai sabota cu mintea! Ascultă-ți oasele!

Are dreptate. În teren, nu gândesc. Doar reacționez. Dar acolo e simplu, suntem doar eu și mingea. Obstacole în formă de jucătoare și o plasă. Aici... Ei bine, aici sunt fetele din echipă, pe care trebuie neapărat să le impresionez dacă vreau să fiu căpitan anul viitor. Max Cayden e pe undeva prin apropiere, iar asta îmi dă o stare mai mică sau mai mare de greață. Iar restul... nu știu. Pur și simplu, *contează*. Îmi pasă ce cred despre mine. Cum mă percep.

E faptul că încă nu s-au hotărât. Nu m-au catalogat. Nu m-au dat la stânga sau la dreapta. Iar asta înseamnă că există o șansă să mă placă. Sau, mai realist, o șansă să dau cu bâta-n baltă și să le dezvălui cele mai nasole părți ale mele. Cele pe care doar Celeste le știe. Și să-i fac să fugă, țipând.

— E mai ușor de zis „nu gândi” decât de făcut, ripostez.

— Da, când ești treaz, zice ea și deschide brusc un răcitor plin cu sticle de băutură roz.

Smirnoff Ice Strawberry. Pink Whitney. Crema de Tequila. Toate par la fel de toxice. Celeste își plimbă degetul peste etichete, apoi alege una la întâmplare.

— Asta!

Ridică sticla de Pink Whitney, scoate niște pahare de plastic și ne toarnă.

— Bea!

— Dar poliția...

— Îți promit că în seara asta n-ai să-l vezi pe tatăl tău!

Îmi apropie paharul de buze, și știu că arăt ca un bebeluș hrănit cu biberonul. Știu că unii cred probabil că formăm un cuplu. Mă chinui din răspuțeri să nu-mi pese.

— Gata cu gânditul! Ori bei, ori dansezi. Atât!

Aleg băutura. Pentru că, fără ea, dansul n-ar exista. Prima gură are gust de otrăvă. A doua parcă merge. La a treia, deja zâmbesc. Poate ar fi trebuit să beau și miercuri. Apoi îmi amintesc că, dacă o făceam, n-aș mai fi putut s-o conduc acasă pe Celeste.

Așadar, cine ne va duce acasă la noapte?

— Așa te vreau! zice ea și dă peste cap paharul ca o profesio-nistă.

Când ajunge la al doilea, eu abia am trecut de jumătatea pri-mului, și deja mă trage spre mulțimea de dansatori. O zăresc pe Sara Wu, din echipa de volei, care se lipește de noi.

— Ce petrecere nebună! țipă ea.

Respirația îi miroase de parcă ar putea descoji vopseaua de pe far.

Celeste îmi ridică mâinile, mișcându-și șoldurile în așa fel încât ale mele sunt obligate să le urmeze.

— Cea mai tare! aprobă ea.

Ea și Sara – care până azi doar s-au salutat după meciuri – râd acum ca două prietene din copilărie. Celeste o înșfacă pe Sara și o atrage într-un dans care ar putea foarte bine să fie documentat de *National Geographic* drept un străvechi ritual de împerechere. Mă străduiesc să țin pasul. Îmi forțez șoldurile, umerii și picioa-rele să le imite. Până când, într-un final, mă prind amândouă de mijloc și mă ajută să intru în ritm.

Alcoolul îmi încălzește stomacul. Fierbinte, în contrast cu apa rece care ne stropește picioarele. Se răspândește prin vene, ajunge la inimă, apoi se împrăștie în mușchi. Până când mă simt moale, caldă, liberă.

Dintr-odată, mă simt bine. Ca și cum singurele mele probleme ar fi niște sandale ude și niște degete reci. În fața mea e Celeste, râzând isteric și dând din fund ca o nebună. În spatele meu e Sara, țipând despre victoria noastră de data trecută. Nici nu mai observ că puștii bogați se uită în continuare la noi.

Să se uite! îmi zic.

Cred că-mi plac petrecerile. Râd și trag de părul lui Celeste, răsucindu-l pe degete până când şuvițele moi și catifelate, de un albastru adânc, mi se încolăcesc în jurul degetelor.

— Te iubesc! țip, pentru că mintea și corpul îmi spun că n-am de ales.

Se ridică pe vârfuri și-mi depune un sărut umed pe obraz.

— Pentru totdeauna, scorpie!

Rădem și mai tare, iar toate reținerile mele legate de seara asta dispar. Val după val de alcool cald înecă senzația grea din stomac, până când chiar ajung să cred că nu există vreo șansă mă mai apară poliția. Nicio grijă că am putea ajunge la știrile de seară.

Suntem doar eu și prietenii mei. Toți cei 60. Celeste avea dreptate. E cea mai tare noapte!

Dintr-odată, Celeste icnește, iar eu mă întorc. În fața noastră, luminat de ecranul auriu al telefonului, apare Brooklyn Davies. Înalt, cu codițe negre ca pana corbului și pielea netedă, cafenie. De departe cel mai drăguț băiat din școală. Celeste îi strigă numele de parcă îl rostește pentru prima dată, iar eu zâmbesc mai larg și mai sincer ca niciodată. *Știam că-l place.*

— Aici erai! spune ea și-i sare de gât.

El râde și o saltă de la pământ, depunându-i un sărut dulce pe frunte. Brooklyn a urmărit-o pe Celeste tot anul trecut. I-a cărat cărțile, și-a împărțit prânzul cu ea, s-a oferit să-i schimbe uleiul de la mașina mamei ei gratis. N-avea cum să-l țină la distanță pentru totdeauna, nu cu modul în care se uită mereu la el, cu ochii ușor măriți, ca și cum nu-i vine să creadă că e real. Ca și cum s-ar aștepta să dispară în orice clipă. Sau ca și cum se teme că totul e o mască ce o să cadă și o să dezvăluie ceva urât dedesubt. Dar nu e nimic urât la el. Și cred că începe și ea să-și dea seama.

Îl privește cu gura căscată, însă doar o secundă, apoi îl îmbrățișează strâns și nu-i mai dă drumul.

— Dacă știam c-o să fii așa de fericită să mă vezi, te găseam mai devreme, zice el, râzând. Mai ai nevoie de o mașină în seara asta?

— Da, te rog! țipă ea.

Muzica a devenit o zeiță care binecuvântează fiecare centimetru de nisip cu vibrații tunătoare. Nu mă pot opri din dans. Nici nu vreau.

— Mi-a fost dor de tine!

O lasă jos, apoi își apropie buzele de urechea ei. Nu aud ce-i șoptește, dar nici nu trebuie. Se vede clar că sunt îndrăgostiți. Mă învârt în cerc, un cerc teatral și fericit, simțindu-mă de parcă lumea e a mea, și... iată-l! Max Cayden stă chiar în fața mea.

O, Doamne! Nu mai pot să înghit. Nici să respir. E la nici un metru distanță. Păr blond și ochi albaștri. Piele ca lumina lunii. Vreau să-i ating părul. Pielea. Ce fac? Alcoolul îmi dispare instantaneu din sânge, ca și cum marea rece mi-ar fi mușcat degetele ca un crab și m-ar fi trezit din visul meu frumos, aruncându-mă direct în realitate.

Sunt la o petrecere ilegală. Iar băiatul pe care îl ador e *chiar aici*.

Celeste mă împinge în el cu forța unui uragan de categoria cinci. Cred că acum o urăsc. Pe bune!

— Doamne, îmi pare rău! zic brusc, iar vorbele îmi curg de-a valma, aproape imposibil de înțeles, în timp ce el mă prinde cu două brațe uscățive.

Râde înfundat, iar sunetul îmi vibrează până-n oase.

— Nu-ți face griji! Petrecerile mele sunt cunoscute pentru aglomerație.

— Da! zic, cu creierul complet blocat.

Mă ajută să mă redresez, dar mâna îi rămâne pe pielea mea. Mă uit cum îmi atinge interiorul cotului cu degetul și mă înfior.

Ochii lui de safir se mijesc, zâmbind subtil.

— Se pare că cineva a testat colecția de băuturi a surorii mele.

Colecția. Colecția? A, *da!* Băutura despre care a zis Celeste c-o aduce. Dau din cap o singură dată și-mi doresc să-i pot explica faptul că mi-am înghițit limba de când l-am văzut și că probabil n-o să mai pot vorbi timp de 7–10 zile lucrătoare. Dar n-am nevoie să spun nimic. Pentru că Celeste există. Și e clar că-i pusă pe fapte mari.

— Ea e Vanessa, spune ea, prezentându-mă lui Max și trăgându-l pe Brooklyn lângă ea. Nu faceți cumva mate împreună?

Max face se apropie, iar eu jur că simt cum îmi bate inima pe limbă.

— Serios? Domnul Peters, ora a patra?

— Da! Eu... stau în spate.

Mă uit la el. El se uită la mine. Parcă niciunul nu clipește. Dar în cele din urmă, el rupe tăcerea. Sunt așa bucuroasă, că-mi vine să plâng!

— Păi, e super! Cred.

Oh!

Îmi dau părul după ureche. Apoi îl las jos imediat, să nu creadă că vreau neapărat să-mi arăt piercingul din cartilaj. Aș fi vrut ca discuția să fie altfel. Poate nu e realist să mă ia în brațe și să mă sărute chiar acum, dar n-ar trebui să avem mai multe de spus?

— Tu stai în față, mai adaug.

Celeste se strâmbă, iar Brooklyn își înghite râsetul. Max nici nu se mai uită la mine. Îi face cu mâna unei blonde din dreapta mea. Apoi unei roșcate din stânga. *La naiba!* E clar că stric totul.

Celeste mi-a spus să nu mai gândesc. Să beau sau să dansez. Dacă nu vreau ca seara asta să fie etichetată drept cea mai proastă din viața mea, trebuie să mă adun.

Ce ar zice Celeste? Ce ar face?

— Vrei să dansăm? rostesc dintr-odată.

Singura idee gând rămasă în mintea mea: *te rog te rog te rog te rog te rog...*

Max ridică mirat dintr-o sprânceană. Se uită la celelalte fete, apoi ridică din umeri.

— Sigur, de ce nu?

Dar, înainte să putem dansa – înainte să mă prindă cu brațul de mijloc și să-mi ofere îmbrățișarea romantică din visurile mele –, cineva mă împinge și cad la pământ. Grămadă.

A devenit, oficial, cea mai urâtă seară din viața mea.

***Orașul Semilunii se întâlnește cu A Patra Aripă
în acest debut alert și romantic, în care o
adolescentă trebuie să supraviețuiască unor
vârcolaci nemiloși, unei curți sclipitoare, dar
și unei strategii politice mortale, pentru a se
răzbuna pe monștrii care i-au distrus viața.***

După atacul brutal al unui vârcolac în noaptea în care sărbătorește împlinirea a 17 ani, Vanessa Hart pierde într-o fracțiune de secundă tot ce iubește: pe cea mai bună prietenă, pe tatăl ei și chiar și casa.

Mușcată și înțemnițată fără nicio explicație, tânăra trece printr-o transformare chinuitoare și devine chiar bestia care a mutilat-o, iar răpitorii ei îi spun clar și răspicat că nu poate scăpa: fie jură credință Curții Reginei Lupilor, fie moare.

Lipsită de alte opțiuni, Vanessa se alătură curții castelului Severi – un loc fermecat unde vițele înflorite cresc prin pereți, stelele oferă daruri, iar o gheară poate străpunge pielea la fel de ușor ca mătasea –, dar nu uită ce i-a fost răpit.

Tânăra caută în continuare răzbunare, complotând din umbră chiar și atunci când se simte atrasă de prințul Sinclair Severi, care amenință să-i fure inima, deși este logodit cu rivala ei, dar și de vărul lui posomorât și decăzut, Calix, a cărui privire arzătoare ascunde secrete încă și mai întunecate. Atrasă pe deplin de magia acestei societăți capricioase și totodată crude, Vanessa descoperă curând că nimic nu este ceea ce pare.

Curtea este în război, iar ea ar putea să fie doar un pion într-un joc letal.

„O poveste luminoasă și captivantă!”

REBECCA ROSS, autoarea bestsellerului *Rivali divini*

**„Vârcolacii s-au întors, iar noi suntem pregătiți pentru asta!
Gray a țesut o poveste plină de colți, iubire și o eroină neînfricată
în căutarea răzbunării – combinația perfectă.”**

ZOULFA KATOUH, autoarea bestsellerului *Cât timp înfloresc lămâii*

**LEDA
EDGE**

#romantasy

ISBN: 978-630-361-049-8

9 786303 610498

www.edituracorint.ro

14+

